

Arrest

nr. 85 835 van 13 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 26 mei 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Maxwell OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing in hoofde van de eerste verzoeker, N. E. (...) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Georgisch staatsburger van Georgische origine. U leerde uw huidige partner G.N. (...) (OV 6.806.144) kennen omstreeks 2002. Hij was van 1996 tot 2002 gehuwd met M. M.(...). Toen M. (...) jullie in 2002 betrapte in haar slaapkamer, was hun huwelijk voorbij. U ging in 2004 samenwonen met N. (...), op uw thuisadres in Tbilisi (Georgië). In 2008 kwam N. (...) toevallig te weten dat zijn zoon, Z. (...), zich in een weeshuis bevond, waar M. (...) hem had achtergelaten. Jullie haalden hem er uit en zorgden ervoor dat N. (...) officieel erkend werd als vader. N. (...) betaalde zijn ex-vrouw een bepaalde som geld als tegenprestatie. Sinds dat moment werden jullie door haar afgeperst en gechanteerd. Zij dreigde er steeds mee dat ze jullie geaardheid bekend zou maken, zowel aan uw omgeving als aan Z. (...). In

november 2010 werd N. (...) geslagen en verwond aan zijn arm door vrienden van zijn ex-vrouw. Jullie dienden geen klacht in bij de politie omdat jullie wilden vermijden dat jullie geaardheid en jullie relatie bekend geraakte. Op een bepaald moment brak M. (...) binnen in het huis waar u met N. (...) samenwoonde. Zij bracht uw schoonzus en haar kinderen op de hoogte van jullie relatie. Jullie werden vervolgens door uw schoonzus uit het huis gezet. U huurde een huis elders in Tbilisi, in de Lermontovstraat. Ook daar viel M. (...) binnen. N. (...) kon haar tegen betaling van een som geld wegsturen. Jullie verlieten Georgië op 3 april 2011 en vertrokken naar Minsk (Wit-Rusland), van waar jullie de trein namen tot in Teraspol (Polen). U vroeg asiel aan in Polen maar wachtte het resultaat van uw aanvraag niet af omdat u problemen kende met de bewoners van het centrum waar u verbleef. U reisde met N. (...) en Z. (...) eind april 2011 verder door naar België, waar u op 2 mei 2011 asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. U ontving op 8 juni 2011 van de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met het bevel het grondgebied te verlaten omwille van uw asielaanvraag in Polen maar u bleef in België wonen. Op 15 maart 2012 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U bent in het bezit van een geldig Georgisch paspoort en een geldige Georgische identiteitskaart.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Georgië problemen kende met de ex-vrouw van uw partner G.N. (...) (OV 6.806.144) omwille van uw seksuele geaardheid en omwille van het feit dat N. (...) zijn zoon Z. (...) uit het weeshuis had gehaald. Er dient opgemerkt te worden dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk hebt kunnen maken.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas werd immers op ernstige wijze ondermijnd door verschillende tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal tussen uw verklaringen en de verklaringen die uw vriend N. (...) aflegde omtrent de door u aangehaalde problemen.

Zo verklaarde uw vriend N. (...) voor het CGVS dat zijn problemen met zijn ex-vrouw pas begonnen toen hij in 2008 zijn zoon Z. (...) uit het weeshuis had gehaald en dat hij voordien nog geen problemen met haar kende (CGVS N. (...) p.6, 8, 11). Hij preciseerde dat hij voordien nog geen problemen kende omdat hij niet eens wist waar zijn ex-vrouw zich bevond en omdat zij hem naar eigen zeggen "enkel iets kon doen met zijn zoon en niet met hem alleen" (CGVS N. (...) p.11). U werd volgens de verklaringen van N. (...) ontslagen in 2011 door toedoen van zijn ex-vrouw, die ter plaatse ging vertellen dat jullie een homoseksuele relatie hadden (CGVS N. (...) p.5-6). Volgens hem zou zijn ex verder slechts 1 keer naar het adres gekomen zijn waar N. (...) en u samenwoonden, met name in de Chaladidistraat in Tbilisi, en dit ergens in februari 2011. Zij zou toen uw schoonzus en haar kinderen verteld hebben over jullie relatie. Voordien zou N. (...) nooit eerder problemen hebben gekend met haar op dat adres (CGVS N. (...) p.5-6). N. (...) zou vervolgens samen met u verhuisd zijn naar een ander adres in Tbilisi, meer bepaald naar de Lermontovstraat, waar jullie nog twee maanden zouden gewoond hebben voordat jullie het land verlieten. Ook daar zou de ex-vrouw van N. (...) ongeveer eind maart 2011 zijn binnengevallen. Ze zou er geroepen hebben dat er pedofielen en homo's woonden, waardoor ook jullie huisbaas en de burens op de hoogte kwamen van jullie relatie (CGVS N. (...) p.4-5). Kort daarop zouden jullie het land verlaten hebben (CGVS N. (...) p.4-5). Er werd vastgesteld dat u een heel andere versie van hogervernoemde feiten gaf tijdens uw gehoor voor het CGVS en dat u ook binnen uw eigen verklaringen voor het CGVS tegenstrijdig bleek te zijn. Zo verklaarde u aanvankelijk nog dat de ex-vrouw van N. (...) al in 2004 naar jullie huis kwam in de Chaladidistraat in Tbilisi en dat het ook op dat moment was dat zij uw schoonzus en haar kinderen op de hoogte bracht van jullie relatie. U stelde dat jullie in de Chaladidistraat gedurende 8 maanden woonden en dat jullie vervolgens, nog in 2004, naar de Lermontovstraat in Tbilisi verhuisden (CGVS p.4-5). Daarna sprak u zichzelf tegen, zeggende dat jullie niet tot in 2004 maar tot in 2006 in de Chaladidistraat woonden, tot aan de dood van uw moeder, en dat jullie nadien gedurende 8 maanden in het dorp van uw vader, in Kakheti (Georgië), verbleven. Vervolgens zouden jullie nog twee weken bij een vriend verbleven hebben en tenslotte in de Lermontovstraat (CGVS p.5). Meteen daarna legde u hierover opnieuw tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u plots dat jullie, in de periode dat jullie Z. (...) uit het weeshuis haalden, in 2008, nog een tweetal maanden bij een vriend verbleven in Tbilisi en daarna nog bij een andere vriend (CGVS p.6). U herhaalde dat jullie tussen 2006 en jullie vertrek uit Georgië in 2011 niet meer in de Chaladidistraat in Tbilisi woonden (CGVS p.6), wat dan ook sowieso tegenstrijdig blijft met de verklaringen die N. (...) hieromtrent aflegde, met name dat jullie in de Chaladidistraat verbleven tot twee maanden voor jullie vertrek uit Georgië. Toen u met jullie tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, bevestigde u wederom dat u niet meer in de Chaladidistraat kon blijven wonen omdat u er steeds

werd lastig gevallen en dat u daarom bij vrienden moest verblijven (CGVS p.6), waardoor deze discrepantie in jullie verklaringen blijft bestaan. Ook omtrent jullie problemen in de Lermontovstraat in Tbilisi werden anomalieën vastgesteld binnen jullie verklaringen. Zo beweerde u dat de ex-vrouw van N. (...) één keer naar deze woning was gekomen, en dit op een moment dat u zelf ook in het huis aanwezig was, maar dat zijn ex er toen geen ruzie had gemaakt omdat N. (...) haar waarschijnlijk geld zou betaald hebben (CGVS p.4), terwijl N. (...) net verklaarde dat u die dag niet thuis was toen zijn ex kwam binnenvallen in de Lermontovstraat en dat zij er zo hard had geroepen "dat er homo's woonden", dat zowel jullie huisbaas als jullie burens op de hoogte waren van jullie relatie (CGVS N. (...) p.4).

Verder, wat de problemen op uw werk betreft, verklaarde u dat de ex van N. (...) zowel op uw eerste als op uw laatste werkplaats was binnengevallen en dat zij daar uw baas telkens op de hoogte had gebracht van jullie relatie, en dit respectievelijk in 2005 en in 2006-2007. U verklaarde verder dat u na het laatste voorval in 2006-2007 nergens meer had gewerkt, omwille van de eenvoudige reden dat u nergens meer werd aangenomen (CGVS p.6), wat alweer tegenstrijdig is met de verklaringen die N. (...) aflegde, met name dat u tot in 2011 werkte in een restaurant in Tbilisi en dat u daar in dat jaar ook ontslagen werd door toedoen van zijn ex-vrouw (CGVS N. (...) p.5-6). Geconfronteerd met de verklaringen van N. (...) hieromtrent, wierp u op dat u er niet meer officieel werkte in 2011 en enkel nog werd opgeroepen voor grote banketten en recepties (CGVS p.6), wat nog steeds niet te rijmen valt met het feit dat N. (...) verklaarde dat u in 2011 ontslagen werd en toen pas problemen kreeg op uw werk omdat zijn ex daar was binnengevallen. Hierdoor blijft ook deze tegenstrijdigheid overeind staan. Door het geheel van deze tegenstrijdigheden betreffende essentiële elementen van uw asielrelaas, wordt uw geloofwaardigheid op fundamentele wijze ondermijnd en kan er bijgevolg ook geen geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas.

Naast bovenstaande vaststellingen omtrent tegenstrijdigheden over jullie verblijfplaats en problemen in Georgië, die niet enkel de geloofwaardigheid van uw asielrelaas maar ook van uw homoseksuele relatie met N. (...) ondermijnen, werden nog een aantal zaken vastgesteld waardoor jullie homoseksuele relatie op bijkomende wijze in een ongeloofwaardig daglicht gesteld wordt. Zo beweerde N. (...) immers dat jullie elkaar voor het eerst zagen en leerden kennen in het huis van een gemeenschappelijke kennis, G. M. (...) (CGVS N. (...) p.2). De verklaringen die u over jullie eerste kennismaking aflegde stemmen echter niet overeen met die van N. (...) en blijken bovendien ook onderling tegenstrijdig te zijn. Zo beweerde u aanvankelijk dat jullie elkaar voor het eerst ontmoetten in een café in Tbilisi (CGVS p.2). U voegde hieraan toe dat u voor jullie ontmoeting een "duwtje" kreeg van enkele gemeenschappelijke vrienden, waaronder een zekere G.(...), L.(...) en O.(...) (CGVS p.2). Toen u nogmaals gevraagd werd of dat de eerste keer was dat u N. (...) ontmoette, wijzigde u uw verklaring en antwoordde u dat u N. (...) voordien ook al wel gezien had en dat het de eerste keer waarschijnlijk aan een bushalte was dat u hem ontmoette (CGVS p.3). Gewezen op de verklaringen die N. (...) hierover had afgelegd, herhaalde u dat u hem voor het eerst ontmoet had en leren kennen had bij die bushalte (CGVS p.3). Toen u geconfronteerd werd met de verklaringen die N. (...) omtrent jullie eerste ontmoeting had afgelegd, namelijk dat jullie eerste ontmoeting in het huis van G.(...) had plaatsgevonden en dat hij u daar had leren kennen, paste u uw verklaringen aan en zei u "dat u hem daar wel eens ontmoet had". Hoewel u bekende dat u met deze G.(...) ooit een relatie had gehad, kon u de achternaam van deze persoon niet noemen en zei u dat u hem "eigenlijk niet zo goed kende", wat gezien voorgaande gegevens met betrekking tot uw relatie met G.(...) op zijn minst merkwaardig te noemen is (CGVS p.3).

Verder is het eigenaardig dat N. (...) niet op de hoogte bleek te zijn van het feit dat u ooit religieus gehuwd was met een vrouw (CGVS N. (...) p.6). Bovendien werden omtrent dit huwelijk nog enkele merkwaardigheden vastgesteld. Zo blijkt uit de verklaringen die u hierover had afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u religieus gehuwd was met een zekere N. T. (...) en dat het huwelijk een jaar later ontbonden werd (verklaringen DVZ vraag 15). Tijdens het gehoor voor het CGVS antwoordde u op de vraag of u ooit officieel of religieus gehuwd was eerst ontkennend (CGVS p.1). Toen u op uw verklaringen bij DVZ gewezen werd, zei u dat het geen wettelijk huwelijk was en dat het niet telde voor u. Gevraagd naar de naam van uw ex-vrouw, gaf u de naam S. (...) (S.(...)) A.(...) op (CGVS p.2). Geconfronteerd met de naam die u bij DVZ had gegeven, namelijk N. T.(...) (verklaringen DVZ vraag 15), wierp u op dat u haar een Georgische naam wilde geven en dat T.(...) de naam van haar vorige man was (CGVS p.2). U plaatste tijdens uw gehoor voor het CGVS uw huwelijk met haar eerder in 2000, hoewel u niet meer zeker was van de precieze datum (CGVS p.2), terwijl u in uw verklaringen bij DVZ het huwelijk in 1978 situeerde (DVZ verklaringen vraag 15), wat wel een erg groot verschil in tijd is.

Voorgaande vaststellingen ondergraven jullie algehele geloofwaardigheid op bijkomende wijze.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen en tegenstrijdigheden kan er bezwaarlijk nog geloof gehecht worden aan jullie verklaringen en kan er bijgevolg in uw hoofde ook geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie weerhouden worden, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten, met name uw Georgisch paspoort, uw Georgische identiteitskaart, uw militair boekje en uw geboorteakte, kunnen deze appreciatie van uw asielaanvraag niet wijzigen aangezien zij louter persoonsgegevens bevatten.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat ook in hoofde van N. G. (...) (OV X), met wie u samenwoonde en die zich op dezelfde elementen baseerde voor zijn asielaanvraag als u (CGVS N. (...) p.7), besloten werd tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2.De bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoeken, G.N. (...) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Georgisch staatsburger van Georgische origine. U was van 1996 tot 2002 gehuwd met M. M. (...). Toen zij u in 2002 betrapte in jullie slaapkamer met E.N. (...) (OV 6.806.151), met wie u toen sporadische homoseksuele contacten had, was jullie huwelijk voorbij. U ging in 2004 samenwonen met E. (...), op zijn thuisadres in Tbilisi (Georgië). In 2008 kwam u toevallig te weten dat uw zoon, Z. (...), in een weeshuis zat, waar uw ex-vrouw hem had achtergelaten. U haalde hem er met behulp van E. (...) uit en zorgde ervoor dat u officieel erkend werd als vader. U betaalde uw ex-vrouw een bepaalde som geld als tegenprestatie. Sinds dat moment werd u door uw ex-vrouw afgeperst en gechanteerd. Zij dreigde er steeds mee dat ze uw geaardheid bekend zou maken, zowel aan uw omgeving als aan uw zoon Z. (...). Uw partner E. (...) en u betaalden haar op regelmatige basis zwiiggeld. In november 2010 werd u toen u op weg was naar het huis van E. (...) geslagen en verwond aan uw arm door vrienden van uw ex-vrouw. U diende geen klacht in bij de politie omdat u wilde vermijden dat uw geaardheid bekend geraakte. Ongeveer twee maanden voor uw vertrek uit Georgië in april 2011 brak uw ex-vrouw binnen in het huis waar u met E. (...) samenwoonde. Zij bracht de schoonzus van E. (...) en haar kinderen op de hoogte van jullie relatie. Jullie werden vervolgens door de schoonzus uit het huis gezet. U huurde een huis elders in Tbilisi. Ongeveer eind maart 2011 viel uw ex-vrouw ook daar binnen in dronken toestand. Ze riep dat er homoseksuelen woonden. U gaf haar geld om haar te kalmeren. Vanaf toen was ook uw huisbaas op de hoogte van uw geaardheid en hij maande u aan om te vertrekken. U verliet Georgië op 3 april 2011 en vertrok naar Minsk (Wit-Rusland), van waar u de trein nam tot in Teraspol (Polen). U vroeg asiel aan in Polen maar wachtte het resultaat van uw aanvraag niet af omdat u problemen kende met de bewoners van het centrum waar u verbleef. U reisde eind april 2011 verder door naar België, waar u op 2 mei 2011 asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. U ontving op 8 juni 2011 van de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met het bevel het grondgebied te verlaten omwille van uw asielaanvraag in Polen maar u bleef in België wonen. Op 15 maart 2012 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U bent in het bezit van een geldig Georgisch paspoort en een geldige Georgische identiteitskaart.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Georgië problemen kende met uw ex-vrouw omwille van uw seksuele geaardheid en omwille van het feit dat u uw zoon Z. (...) uit het weeshuis had gehaald. Er dient opgemerkt te worden dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk hebt kunnen maken.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas werd immers op ernstige wijze ondermijnd door verschillende tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tijdens het gehoor voor het Commissariaat-

generaal tussen uw verklaringen en de verklaringen die uw vriend E. (...) aflegde omtrent de door u aangehaalde problemen.

Zo verklaarde u voor het CGVS dat uw problemen met uw ex-vrouw pas begonnen toen u in 2008 uw zoon Z. (...) uit het weeshuis had gehaald en dat u voordien nog geen problemen met haar kende (CGVS p.6, 8, 11). U preciseerde dat u voordien nog geen problemen kende omdat u niet eens wist waar uw ex-vrouw zich bevond en omdat zij u naar eigen zeggen "enkel iets kon doen met uw zoon en niet met u alleen" (CGVS p.11). E. (...) werd volgens uw verklaringen ontslagen in 2011 door toedoen van uw ex-vrouw, die ter plaatse ging vertellen dat jullie een homoseksuele relatie hadden (CGVS p.5-6). Volgens u zou uw ex verder slechts 1 keer naar het adres gekomen zijn waar u en E. (...) samenwoonden, met name in de Chaladidistraat in Tbilisi, en dit ergens in februari 2011. Zij zou toen de schoonzus van E. (...) en haar kinderen verteld hebben over jullie relatie. Voordien zou u nooit eerder problemen hebben gekend met haar op dat adres (CGVS p.5-6). U zou vervolgens samen met E. (...) verhuisd zijn naar een ander adres in Tbilisi, meer bepaald naar de Lermontovstraat, waar u nog twee maanden zou gewoond hebben voordat u het land verliet. Ook daar zou uw ex-vrouw ongeveer eind maart 2011 zijn binnengevallen. Ze zou er geroepen hebben dat er pedofielen en homo's woonden, waardoor ook uw huisbaas en de burens op de hoogte kwamen van jullie relatie (CGVS p.4-5). Kort daarop zou u het land verlaten hebben (CGVS p.4-5). Er werd vastgesteld dat uw partner E. (...) een heel andere versie van hogervernoemde feiten gaf en dat hij ook binnen zijn eigen verklaringen voor het CGVS tegenstrijdig bleek te zijn. Zo verklaarde E. (...) aanvankelijk nog dat uw ex-vrouw al in 2004 naar jullie huis kwam in de Chaladidistraat in Tbilisi en dat het ook op dat moment was dat zij de schoonzus van E. (...) en haar kinderen op de hoogte bracht van jullie relatie. E. (...) stelde dat jullie in de Chaladidistraat gedurende 8 maanden woonden en dat jullie vervolgens, nog in 2004, naar de Lermontovstraat in Tbilisi verhuisden (CGVS E. (...) p.4-5). Daarna sprak E. (...) zichzelf tegen, zeggende dat jullie niet tot in 2004 maar tot in 2006 in de Chaladidistraat woonden, tot aan de dood van E. (...)s moeder, en dat jullie nadien gedurende 8 maanden in het dorp van zijn vader, in Kakheti (Georgië), verbleven. Vervolgens zouden jullie nog twee weken bij een vriend verbleven hebben en tenslotte in de Lermontovstraat (CGVS E. (...) p.5). Meteen daarna legde E. (...) hierover opnieuw tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde hij plots dat jullie, in de periode dat jullie Z. (...) uit het weeshuis haalden, in 2008, nog een tweetal maanden bij een vriend verbleven in Tbilisi en daarna nog bij een andere vriend (CGVS E. (...) p.6). Hij herhaalde dat jullie tussen 2006 en jullie vertrek uit Georgië in 2011 niet meer in de Chaladidistraat in Tbilisi woonden (CGVS E. (...) p.6), wat dan ook sowieso tegenstrijdig blijft met de verklaringen die u hieromtrent aflegde, met name dat jullie in de Chaladidistraat verbleven tot twee maanden voor jullie vertrek uit Georgië. Toen E. (...) met jullie tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, bevestigde hij wederom dat hij niet meer in de Chaladidistraat kon blijven wonen omdat hij er steeds werd lastig gevallen en dat hij daarom bij vrienden moest verblijven (CGVS E. (...) p.6), waardoor deze discrepantie in jullie verklaringen blijft bestaan. Ook omtrent jullie problemen in de Lermontovstraat in Tbilisi werden anomalieën vastgesteld binnen jullie verklaringen. Zo beweerde E. (...) dat uw ex-vrouw één keer naar deze woning was gekomen, en dit op een moment dat hij zelf ook in het huis aanwezig was, maar dat uw ex er toen geen ruzie had gemaakt omdat u haar waarschijnlijk geld zou betaald hebben (CGVS E. (...) p.4), terwijl u net verklaarde dat E. (...) niet thuis was toen uw ex kwam binnenvallen in de Lermontovstraat en dat zij er zo hard had geroepen "dat er homo's woonden", dat zowel jullie huisbaas als jullie burens op de hoogte waren van jullie relatie (CGVS, p.4).

Verder, wat de problemen op het werk van E. (...) betreft, verklaarde E. (...) dat uw ex zowel op zijn eerste als op zijn laatste werkplaats was binnengevallen en dat zij daar zijn baas telkens op de hoogte had gebracht van jullie relatie, en dit respectievelijk in 2005 en in 2006-2007. E. (...) verklaarde verder dat hij na het laatste voorval in 2006-2007 nergens meer had gewerkt, omwille van de eenvoudige reden dat hij nergens meer werd aangenomen (CGVS E. (...) p.6), wat alweer tegenstrijdig is met de verklaringen die u aflegde, met name dat E. (...) tot in 2011 werkte in een restaurant in Tbilisi en dat hij daar in dat jaar ook ontslagen werd door toedoen van uw ex-vrouw (CGVS, p.5-6). Geconfronteerd met uw verklaringen hieromtrent, wierp E. (...) op dat hij er niet meer officieel werkte in 2011 en enkel nog werd opgeroepen voor grote banketten en recepties (CGVS E. (...) p.6), wat nog steeds niet te rijmen valt met het feit dat u verklaarde dat hij in 2011 ontslagen werd en toen pas problemen kreeg op zijn werk omdat uw ex daar was binnengevallen. Hierdoor blijft ook deze tegenstrijdigheid overeind staan. Door het geheel van deze tegenstrijdheden betreffende essentiële elementen van uw asielrelaas, wordt uw geloofwaardigheid op fundamentele wijze ondermijnd en kan er bijgevolg ook geen geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas.

Naast bovenstaande vaststellingen omtrent tegenstrijdigheden over jullie verblijfplaats en problemen in Georgië, die niet enkel de geloofwaardigheid van uw asielrelaas maar ook van uw homoseksuele relatie met E. (...) ondermijnen, werden nog een aantal zaken vastgesteld waardoor jullie homoseksuele relatie op bijkomende wijze in een ongeloofwaardig daglicht gesteld wordt. Zo beweerde u immers dat jullie elkaar voor het eerst zagen en leerden kennen in het huis van een gemeenschappelijke kennis, G. M. (...) (CGVS p.2). De verklaringen die E. (...) over jullie eerste kennismaking aflegde stemmen echter niet overeen met de uwe en blijken bovendien ook onderling tegenstrijdig te zijn. Zo beweerde E. (...) aanvankelijk dat jullie elkaar voor het eerst ontmoetten in een café in Tbilisi (CGVS E. (...) p.2). Hij voegde hieraan toe dat hij voor jullie ontmoeting een “duwtje” kreeg van enkele gemeenschappelijke vrienden, waaronder een zekere G. (...), L. (...) en O. (...) (CGVS E. (...) p.2). Toen E. (...) nogmaals gevraagd werd of dat de eerste keer was dat hij u ontmoette, wijzigde hij zijn verklaring en antwoordde hij dat hij u voordien ook al wel gezien had en dat het de eerste keer waarschijnlijk aan een bushalte was dat hij u ontmoette (CGVS E. (...) p.3). Gewezen op de verklaringen die u hierover had afgelegd, herhaalde E. (...) dat hij u voor het eerst ontmoet had en leren kennen had bij die bushalte (CGVS E. (...) p.3). Toen E. (...) geconfronteerd werd met de verklaringen die u omtrent jullie eerste ontmoeting had afgelegd, namelijk dat jullie eerste ontmoeting in het huis van G. (...) had plaatsgevonden en dat u hem daar had leren kennen, paste hij zijn verklaringen aan en zei hij “dat hij u daar wel eens ontmoet had”. Hoewel hij bekende dat hij met deze G. (...) ooit een relatie had gehad, kon hij de achternaam van deze persoon niet noemen en zei hij dat hij hem “eigenlijk niet zo goed kende”, wat gezien voorgaande gegevens met betrekking tot deze relatie met G. (...) op zijn minst merkwaardig te noemen is (CGVS E. (...) p.3).

Verder is het eigenaardig dat u niet op de hoogte bleek te zijn van het feit dat E. (...) ooit religieus gehuwd was met een vrouw (CGVS p.6). Bovendien werden omtrent dit huwelijk nog enkele merkwaardigheden vastgesteld. Zo blijkt uit de verklaringen die E. (...) hierover had afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij religieus gehuwd was met een zekere N. T. (...) en dat het huwelijk een jaar later ontbonden werd (verklaringen E. (...) DVZ vraag 15). Tijdens het gehoor voor het CGVS antwoordde E. (...) op de vraag of hij ooit officieel of religieus gehuwd was, eerst ontkennend (CGVS E. (...) p.1). Toen hem op zijn verklaringen bij DVZ gewezen werd, zei hij dat het geen wettelijk huwelijk was en dat het niet telde voor hem. Gevraagd naar de naam van zijn ex-vrouw, gaf hij de naam S.(...) (S.(...)) A. (...) op (CGVS E. (...) p.2). Geconfronteerd met de naam die hij bij DVZ had gegeven, namelijk N. T. (...) (verklaringen DVZ E. (...) vraag 15), wierp hij op dat hij haar een Georgische naam wilde geven en dat T. (...) de naam van haar vorige man was (CGVS E. (...) p.2). Hij plaatste tijdens zijn gehoor voor het CGVS zijn huwelijk met haar eerder in 2000, hoewel hij niet meer zeker was van de precieze datum (CGVS E. (...) p.2), terwijl hij in zijn verklaringen bij DVZ het huwelijk in 1978 situeerde (DVZ verklaringen E. (...) vraag 15), wat wel een erg groot verschil in tijd is.

Voorgaande vaststellingen ondergraven jullie algehele geloofwaardigheid op bijkomende wijze.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen en tegenstrijdigheden kan er bezwaarlijk nog geloof gehecht worden aan jullie verklaringen en kan er bijgevolg in uw hoofde ook geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie weerhouden worden, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van uw asielaanvraag niet wijzigen. Het bewijs van het weeshuis dat u voorlegde, de notariële acte en het bewijs van vaderschap betreffen en bevestigen de situatie van uw zoon Z. (...), dewelke door mij niet wordt betwist. Het attest van het doopsel van Z. (...) betreft enkel gegevens over zijn doopsel. Het duplicaat van de geboorteakte van uw zoon Z. (...) en van uw eigen geboorteakte, uw identiteitskaart, uw Georgisch paspoort en het Georgisch paspoort van uw zoon, bevatten louter persoonsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat ook in hoofde van E. N. (...) (OV 6.806.151), met wie u samenwoonde en die zich op dezelfde elementen baseerde voor zijn asielaanvraag als u (CGVS E. (...) p.2), besloten werd tot een weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De verzoekende partijen voeren de schending aan van het artikel 1.2. van de Conventie van Genève en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Aangaande het eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van het artikel 1.2. van de Vluchtelingenconventie. De verzoekende partijen geven vooreerst een theoretische uiteenzetting weer aangaande de voormelde artikelen.

Verzoekende partijen voeren aan dat *in casu* ontegensprekelijk blijkt dat de voorwaarden vervuld zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève.

De verzoekende partijen vrezen voor hun persoonlijke en psychische toestand. De vrees voor hun leven wijst voor hen op een bewustzijn van het risico om in Georgië vervolgd te worden omwille van hun seksuele geaardheid, zijnde hun homoseksualiteit. Zij voeren verder aan dat het bestaan van objectieve feiten die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging volstaan. Zij stelt verder dat uit een bloemlezing van hun gehoorverslag dat zich in het administratief dossier bevindt, de Raad vast zal stellen dat zij een gegronde vrees hebben, met name de vrees om in Georgië persoonlijk bedreigd te worden omwille van hun homoseksualiteit. De verzoekende partijen benadrukken dat zij in het licht van het dreigement op hun leven geen andere keuze hadden dan hun land van herkomst te ontvluchten. Zij besluiten dan ook dat zij aannemelijk hebben aangetoond dat zij zich op een gegronde vrees kunnen beroepen in de zin van de Conventie van Genève en de vreemdelingenwet.

In een tweede middel voeren de verzoekende partijen een schending aan van de materiële motiveringsplicht en zij verwijzen dienaangaande naar rechtsleer. Zij verwijzen naar het feit dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing beperkt tot standaardoverwegingen die dermate haaks op de materiële motiveringsplicht en het verhoorverslag staat. Zij leidt hieruit af dat er ten aanzien van de verzoekende partij niet naar recht is gemotiveerd en dat men dan ook onredelijk tot dit besluit is gekomen.

De verzoekende partijen voeren aan dat de Raad voor vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zal oordelen na het lezen van verklaringen en zal vaststellen dat er geen sprake is van tegenstrijdige verklaringen dit in tegenstelling tot de bewering van de commissaris-generaal.

Zij voeren aldus aan dat de appreciatiebevoegdheid wordt geschonden door geen rekening te houden met hun seksuele geaardheid. Zij benadrukken nogmaals dat zij voldoende informatie hebben gegeven omtrent hun relatie en dat er dus geen sprake kan zijn van tegenstrijdige verklaringen.

Wat de weigering betreft van de subsidiaire beschermingsstatus geven de verzoekende partijen wederom een theoretische uiteenzetting weer aangaande het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en voeren aan dat er *in casu* aangaande dit onderdeel louter stereotiep werd gemotiveerd en zij menen dan ook dat men geen onderzoek heeft gevoerd naar de toepassing van de regelgeving omtrent de subsidiaire bescherming. Zij besluiten dan ook dat hieromtrent onvoldoende werd gemotiveerd.

Zij stellen tot slot dat het voor de Raad onmogelijk is om de wettigheidstoezicht van de beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming te voeren.

De verzoekende partijen vragen dan ook om de bestreden beslissingen te hervormen, de asielaanvraag van verzoekers opnieuw te onderzoeken en hen het vluchtelingenstatus toe te kennen en in subsidiaire orde hen het subsidiaire beschermingsstatuut te verlenen. In ondergeschikte orde vragen zij de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier aan de commissaris-generaal over te maken voor een bijkomend onderzoek.

2.2. Gelet op de inhoudelijke samenhang van alle middelen en de bovenstaande analyse worden deze samen behandeld.

2.3. Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal vaststelde dat het asielrelaas van de verzoekende partijen niet aannemelijk is daar dit relaas behept is met talrijke tegenstrijdige verklaringen die werden vastgesteld tijdens de verhoren bij de commissaris-generaal en tussen verzoekers onderling.

De Raad wijst erop dat een louter theoretische omschrijving van een juridisch begrip, zoals de motiveringsplicht, niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit beginsel geschonden zou zijn. Verzoekers dienen met concrete argumenten de verschillende motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen.

De verzoekende partijen stellen louter dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met hun seksuele geaardheid maar brengen geen enkel concreet element teneinde de motieven van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen. Zij maken ook niet aannemelijk dat een homoseksuele geaardheid op zich het bewijs is van de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat zij in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Waar de verzoekende partijen hun asielrelaas herhalen en waar zij aangeven niet akkoord te gaan met het oordeel van de commissaris-generaal dient er te worden vastgesteld dat dit logischerwijze geen dienstig verweer is.

De Raad stelt vast dat uit de gehele argumentatie van de verzoekende partijen geen enkele concrete repliek met betrekking tot de diverse vaststellingen verwoord in de bestreden beslissingen kan worden afgeleid, zodat deze onverkort gehandhaafd blijven. Het komt aan de verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij in gebreke blijven.

Wat betreft de bewering van de verzoekende partijen dat als zou er in de bestreden beslissingen zeer stereotiep zijn gemotiveerd aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, benadrukt de Raad dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal uit het geheel van motieven heeft geoordeeld tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijke gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen en de verzoekende partijen dit kwalificeert als stereotiep doet geen afbreuk doet aan voormelde vaststelling. De motivering van de bestreden beslissingen worden geschraagd door de stukken van het administratief dossier.

De verzoekende partijen hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS